

И така ние не видиме никакви сериозни доказателства за съществуването на финският език у българите. Напротивъ съществуватъ не-

това, че и самото изслѣдование на Рйослера за происхождението на ромънскиятъ народъ, при сичките вжикащи признаци на ученостъ и на добросовѣстностъ, въобще е изграденно на доволно слаби основания. На едно отъ засѣданията на Московското археологическо общество, а именно презъ Марта въ 1871 година, азъ имахъ случай да изкажа своето мнѣние за происхождението на ромънскиятъ народъ. Въ основата на тоя народъ е лѣгнало племето даки, слѣдователно въпросътъ са заключава въ слѣдующето: на кое семейство отъ народите сж припадлѣжѣле даките? Азъ представихъ своите сжображения за ползата на това мнѣние, че даките, както са види изъ сичко, сж биле келтическо племе. Азъ сжмъ прибавилъ, че въ бурната епоха на великото преселение, което са е открило съ движението на хунните и което са е свършило съ поселението на българите и на угрите край Дунавътъ, ромънската народностъ са е запазила преимущественно въ гористите убѣжища на Седмиградия; а отъ тука, послѣ преимуцванието главната масса на българите презъ Дунавътъ, ромъните изново колонизираде полянската частъ на старовременна Дакия, т. е. сѣверната страна на Дунавътъ (Гл. «Древн. Моск. Арх. Об.», т. III., вѣн. 3). Послѣ това мене са случи да прочета книгата на Рйослера, *Romänische Studien*, която излѣзе въ сжщата 1871 година. Той доказва: изпърво, че даките сж биле тракийско племе; второ, че ушъ ромънската националностъ въ времето на преселението на народите са е запазила на югъ отъ Дунавътъ, отдѣто е тя колонизирала неговата сѣверна страна. Тука не е мѣсто да влизаме въ разборъ на неговите доказателства; но мене тие са показаха до толкова слаби, щото не измѣниха моето мнѣние. И така, думите изъ ромънскиятъ лексиконъ, които той счита за старо-български, азъ предлагамъ да са обясняватъ чрѣзъ сжсѣдството съ другъ единъ народъ, който дѣйствиетелно е финско происхождение т. е. съ маджарете, а особено чрезъ по-